

TH FOTOGRAFIE

Ben

Onder de vijgenboom zag Lyra haar amandelogen wuivend in het wateroppervlak. Een van de zovelen dagen bij de rivier. Ze droeg de rivier zoals elke dag in een kom naar het dorp. Ze was jong en de belofte van haar gemeenschap, ze droeg traditionele waarden maar ook moderne kleding. Het dorpsgerucht vertelt dat de mooiste meisjes een goddelijke blik ontvangen bij de rivier, een teken dat ze spoedig bemind zullen worden en naar de moderne wereld zullen verdwijnen. Elke dag keek Lyra hoopvol in de rivier, maar haar blik werd nooit beantwoord. Haar moeder, die kort na haar geboorte overleed, had dit lot ook nooit gekregen. Lyra droeg haar moeders ring als belofte om het dorp te ontvluchten voor een beter leven, een moderne toekomst. Het dorp aan de rivier was rustig, omgeven door zandvlakten. De moderne mensen die kwamen en gingen, vonden de stilte bitter. Lyra hoopte op een rijke toekomst zoals 'de verdwenen meisjes' voor haar hadden gekregen.

Er werd nog steeds met trots over hen gesproken die boven het dorp waren uitgestegen. Ze was mooi genoeg voor dit lot. Vandaag zat er een jongen op haar vaste plek onder de vijgenboom.

Zijn aanwezigheid deed haar hart sneller kloppen. Hij leek niet van hier, schoon en wit als marmer. Zijn blik was hard en rood omrand.

‘Wie ben jij die op mijn vaste plek onder de vijgenboom zit?’

“Iemand die jouw belofte ziet en kan vervullen”. Hij keek op.

Zijn stem leek niet uit zijn mond te komen want zijn lippen bewogen niet. Hij stapte het water in en maakte het heldere water troebel.

‘Je zingt de lokroep van je toekomst, maar je vleugels zijn geknakt. Laat mij voorkomen dat iemand je veren schaamteloos plukt en draagt. Laat mij je leren vliegen’
‘De Goden hebben zich nog niet tegen mij gekeerd, er is nog tijd’ sprak ze beduusd.

De Goden laten op zich wachten, Lyra. Wie geliefd wil zijn moet alles buiten zichzelf eerst verdrinken. Stop met kijken uit het raam zonder uitzicht"

Zijn blik was zacht, ze woog zijn woorden.

‘Het liefst kijk ik nooit meer achterom’

Daarop reikte hij een volmaakt witte hand uit.

‘Alles wat jou omhult, van sieraad tot gewaad is volmaakt en behoort in de rivier. Geef mij je laatste imperfectie, de ring van je moeder als teken van onze afspraak, en ik geef je wat zij nooit kreeg."

Lyra voelde het koele metaal om haar vinger kloppen. Ze wist nu zeker dat hij een God was. Hoe wist hij anders van de ring en haar moeder?

Ze aarzelde even, maar kon niet weggijken. Ze gaf hem de ring, deze viel door zijn handpalm in het troebele water.

"Nu is toekomst betaald Lyra. Ik kan je het geheim van liefde laten zien maar daarvoor laten we alles los, de oppervlakkigheid, en de bodem," zei hij en stapte dieper het water in.

De zoete lucht werd sterker en het water kouder. Een vermenging van roze en zwart bloedde vanuit de lucht door de rivier. Het was haar tijd. Ze volgde hem. De vreemdeling en zijn ontketende vogel.

Ze dacht aan het dorp achter haar, haar ouders, de bekende straatjes, te krap voor de vleugels die ze wilde uitspreiden. Ze zwom naar hem toe. De onderstroom werd kouder, haar kleding zwaarder.

‘Dit is jouw toekomst’ glimlachte hij in het midden van de rivier.

Samen braken ze de wateroppervlakte. Onder water zag ze uitgestrekt zwart. De rivier was ijskoud en had geen bodem. Boven zich tekende zich vage contouren af van de avond en de bomen.

Voor haar zag ze dezelfde vuurrode ogen van de jongen. Om haar heen dreven tientallen meisjes.

Spierwitte lichamen, rijkelijk gekleed met witte haren wapperend in het zwart. Hun gezichten stonden allemaal bedroefd maar waren nog steeds volmaakt perfect. Ze jammerde zacht om haar heen.

Ze herkende ze allemaal.

Hun kleding was loodzwaar en hield ze onder water, Ook Lyra kon niet bewegen. Ze probeerde te gillen maar haar lippen opende zich niet.

Voor haar gezicht dreef de ring van haar moeder maar ze kon haar armen niet optillen. Ze zag alle meisjes waar ze tegenop keek, wit en perfect.

Ze dacht aan alle dagen boven water, de vijgenboom, de dromen, haar moeder die een simpel maar zinvol leven leidde en de mensen die vervult zouden zijn van trots wetende dat Lyra de blik had ontvangen en was verdwenen terwijl ze in werkelijkheid gevangen was in deze val van ijdelheid. Ze probeerde te huilen maar de tranen verdwenen direct.

‘Kijk toch hoe bemind jullie zijn, voor altijd onaangeraakt, tijdloos perfect.

Jullie zijn bewaard als voorbeeld en de
eeuwigheid kan zijn blik niet van jullie afhouden'
De vuurrode ogen van de jongen siste bij elke
traan die de tientallen meisjes produceerden.
Een glimlach omsloot zijn dunne lippen en zijn
gebroken vleugels waren om zijn witte lichaam
gedrapeerd als een mantel.
De rivier werd gevuld met het tranendal van
alle ijdele meisjes die waren verdwenen.
Boven zag ze de contouren van een meisje
boven de oppervlakte. Ze knielde bij haar
vijgenboom,
ze keek in het water en fatsoeneerde haar
haren. Lyra schreeuwde, wilde haar
waarschuwen en hilde.

De jongen dreef langzaam naar boven. Zijn
ogen gloeiden bij elke verloren traan.

Contact

Ben Oranje

Schrijver, Dichter en Spokenword

benoranje.nl